

อาทิตยที่ 17 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 13:44-52 หรือ 13:44-46

⁴⁴“อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนา คนที่พบก็ฝังซ่อนสมบัตินั้น และยินดีกลับไปขายทุกสิ่งที่มี นำเงินมาซื้อนาแปลงนั้น”

⁴⁵“อาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบได้อีกกับพ่อค้าที่แสวงหาไข่มุกเม็ดงาม ⁴⁶เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่าสูง เขาจะไปขายทุกสิ่งที่มี นำเงินมาซื้อไข่มุกเม็ดนั้น”

⁴⁷“อาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบได้อีกกับอวนที่หย่อนลงในทะเล ดึงปลาทุกชนิด ⁴⁸เมื่ออวนเต็มแล้ว ชาวประมงจะลากขึ้นฝั่ง นั่งลงเลือกปลาดีใส่ตะกร้า ส่วนปลาเลวก็โยนทิ้งไป ⁴⁹เมื่อถึงเวลาสิ้นโลกก็จะเป็นเช่นนี้ เมื่อถึงคราวสิ้นโลก ทูตสวรรค์จะมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม ⁵⁰ทิ้งคนชั่วลงในขุมไฟ ที่นั่น จะมีแต่การร่ำไห้คร่ำครวญและขบฟันด้วยความขุ่นเคือง ⁵¹ท่านทั้งหลายเข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้หรือไม่” บรรดาศิษย์ทูลตอบว่า “เข้าใจแล้ว” ⁵²พระองค์จึงตรัสว่า “ดังนั้น ธรรมาจารย์ทุกคนที่มาเป็นศิษย์แห่งอาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนกับเจ้าบ้านที่นำทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

1. ขุมทรัพย์

ในสมัยโบราณแม้จะมีระบบธนาคารแล้วแต่ประชาชนยังนิยมซ่อนสมบัติมีค่าไว้ใต้ดิน บรรดารับบีถึงกับสอนว่าสถานที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับเงินคือฝืนดิน นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้คนใช้ผู้เกียจคร้านในอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ตอบนายของตนว่า “ข้าพเจ้ามีความกลัว จึงนำเงินของท่านไปฝังดินซ่อนไว้ นี่คือนเงินของท่าน” (มธ 25:25)

ปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่ร้อนระอุด้วยไฟสงคราม การฝังสมบัติมีค่าไว้ใต้ดินก่อนหนีภัยสงครามโดยหวังจะรอดชีวิตกลับมาค้นหาในภายหลัง จึงเป็นสิ่งที่พบเห็นได้มากกว่าที่อื่นใด

บางคนอาจสงสัยว่าทำไมพระเยซูเจ้าจึงชื่นชมคนที่พบสมบัติแต่กลับซ่อนไว้ แทนที่จะส่งมอบให้รัฐตามกฎหมายโรมัน ?

เหตุผลประการแรกคือ ชาวยิวอยู่ภายใต้การปกครองของโรมและกฎหมายโรมันก็จริงอยู่ แต่หากเป็นกรณีเล็กน้อยในชีวิตประจำวัน พวกเขาอนุญาตให้นักกฎหมายยิวมาบังคับใช้ และหนึ่งในข้อกฎหมายนั้นกำหนดว่า “ผู้ใดพบเงินที่นาน ๆ จะพบได้สักที ให้เงินนั้นตกเป็นของผู้ค้นพบ”

เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ อุปมาแต่ละเรื่องจะมีประเด็นหลักเพียงประเด็นเดียว ที่เหลือเป็นเพียงส่วนประกอบซึ่งไม่จำเป็นต้องลงในรายละเอียด อย่างเรื่อง “ขุมทรัพย์” ประเด็นหลักคือ **ความยินดีที่พบขุมทรัพย์และความเต็มใจสละทุกสิ่งเพื่อให้ได้ขุมทรัพย์นั้นมา**

บทเรียนที่ได้จากอุปมาเรื่องนี้คือ

1. เราสามารถพบอาณาจักรสวรรค์ได้ระหว่างทำงานประจำวัน เหมือนชายโชคดียุคนั้นที่ค้นพบขุมทรัพย์ระหว่างทำงานหนักในทุ่งนา ที่ว่าหนักเพราะเขาคงไม่ได้ขุดดินเพียงผิวเผิน แต่ต้องขุดลึกมากจึงจะพบขุมทรัพย์เช่นนั้นได้

ความคิดที่จำกัดให้พระเจ้าสถิตอยู่ในวัด ในศีลมหาสนิท หรือระหว่างพิธีกรรมสำคัญทางศาสนาเท่านั้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่ายินดีเลย

นักบุญลอเรนซ์ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในครัวของอารามฤๅษีท่ามกลางงานชามสกปรกมากมาย ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกใกล้ชิดกับพระเยซูคริสต์เจ้าเวลาอยู่ในครัวเท่า ๆ กับเวลาอยู่ต่อหน้าศีลมหาสนิท”

หากเราทำงานด้วยความอดสาเห ขยันขันแข็ง ซื่อสัตย์ และอย่างมีสำนึกถึงพระเจ้า เราย่อมพบอาณาจักรสวรรค์ได้เช่นเดียวกัน

2. เป็นการคุ้มค่าที่จะเสียสละทุกสิ่งเพื่อเข้าอาณาจักรสวรรค์ บทข้าแต่พระบิดาฯ สอนเราว่าอาณาจักรสวรรค์คือ “สังคมบนโลกนี้ที่พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติอย่างสมบูรณ์เหมือนในสวรรค์” (มธ 6:10) เพราะฉะนั้น การเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ก็คือ “การน้อมรับและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า” นั่นเอง

บ่อยครั้ง เราพบแสงสว่างส่องแวบเข้ามาในจิตใจทำให้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า นี่คือ “ขุมทรัพย์”

การน้อมรับพระประสงค์ของพระเจ้าอาจทำให้เราต้องเสียสละเป้าหมายและความทะเยอทะยานบางอย่าง ต้องละทิ้งนิสัยหรือวิถีชีวิตบางประการ ต้องมีวินัยกับตัวเอง ซึ่งล้วนแล้วแต่ไม่ใช่เรื่องง่าย

กระนั้นก็ตาม การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีความหมาย การยอมเสียสละทุกสิ่ง เพราะเมื่อเราปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้ายิ่งเท่าไรเท่ากับเรากำลังคิดเหมือนพระองค์และกำลังปรารถนาเหมือนพระองค์ ซึ่งจะนำเราไปสู่การดำเนิน “ชีวิตเหมือนพระเจ้า”

การมีชีวิตเหมือนพระเจ้าคือ “สุดยอดปรารถนา” ของทุกคนเพราะไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ เทียบเท่า และสมบูรณ์ดังงามไปกว่าพระองค์อีกแล้ว

การได้สิ่งอันเป็นสุดยอดปรารถนาคือ “ความสุขสูงสุด” ที่ทำให้จิตใจของเรา “อิ่ม” “พอ” และ “ได้พักผ่อนในพระเจ้า”

การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าจึงเป็นหนทางเดียวที่นำความสุขแท้จริงมาสู่จิตใจของเราในชีวิตนี้ และความรุ่งโรจน์ชั่วนิรันดร์ในชีวิตหน้า !!

ดังนั้น จึงคุ้มค่าอย่างยิ่งที่จะเสียสละทุกสิ่งเพื่อปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า...

2. ไข่มุก

ทุกวันนี้เรายอมรับว่าเพชรเป็นเครื่องประดับล้ำค่าและราคาแพง แต่คนสมัยก่อนถือว่าไข่มุกมีความงดงามและราคาแพงที่สุด ขอเพียงได้ลูกปล้ำและเพ่งพิศก็มีความสุขอย่างเหลือล้นแล้ว แหล่งไข่มุกสำคัญในยุคนั้นคือทะเลแดงและเกาะอังกฤษ ส่วนการค้าขายกระจายไปทั่วทุกหนแห่ง พ่อค้าทุกคนต่างก็พร้อมพลิกแผ่นดินเพื่อหาซื้อไข่มุกล้ำค่ามาไว้ในครอบครอง

บทเรียนที่พระองค์ประทานแก่เราคือ

1. อาณาจักรสวรรคตน่ารักและน่าชื่นชมดูไข่มุกเม็ดงาม

เพราะอาณาจักรสวรรคตคือการน้อมรับและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า การน้อมรับและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์จึงมิใช่เรื่องของการทนทุกข์ แต่เป็นเรื่องที่ *น่ารักและน่าชื่นชม* เพราะเลยจากระเบียบวินัย เลยจากการเสียสละ เลยจากการละทิ้งตนเอง และเลยจากทางเขนออกไป สิ่งที่เราอยู่นั้นช่างงดงามน่ารักและน่าชื่นชมยินดีซึ่งนิดจะแสวงหาจากที่อื่นใดในโลกนี้เป็นไม่มีอีกแล้ว

ขออย่าว่า *หนทางเดียวที่จะนำสันติสุขและความชื่นชมยินดีมาสู่จิตใจ และความงดงามมาสู่ชีวิตของเรา คือการมีชีวิตเหมือนพระเจ้าโดยการทำตามพระประสงค์ของพระองค์!*

2. *สิ่งล้ำค่าที่สุดมีเพียงสิ่งเดียว เช่นเดียวกับไข่มุกซึ่งมีจำนวนมากมายแต่มีเพียงเม็ดเดียวที่ล้ำค่าที่สุด*

ในโลกนี้มีมากมายหลายสิ่งซึ่งนำความสุขและความชื่นชมยินดีมาสู่จิตใจของเรา บางคนมีความสุขกับการศึกษาเล่าเรียน บางคนสุขกับเสียงเพลง บางคนสุขกับการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก บางคนสุขกับการเป็นพลมารี

ใช่ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ *น่าชื่นชมดูไข่มุกล้ำค่า* แต่เม็ดล้ำค่าที่สุดมีเพียงหนึ่งเดียว คือ *“การนอบน้อมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้า”* ซึ่งทำให้ชีวิตของเราเป็นเหมือนพระองค์

เช่นเดียวกับขุมทรัพย์ที่เราสามารถพบได้ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน พ่อค้าก็พบไข่มุกล้ำค่าได้ระหว่างประกอบอาชีพค้าขายตามปกติ ต่างกันเพียงแต่ว่าพ่อค้าตั้งใจแสวงหาไข่มุก ไม่ใช่ค้นพบโดยบังเอิญ

แต่ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือโดยบังเอิญ ***พระประสงค์ของพระเจ้าคือสิ่งที่มีค่าควรแก่การได้มาเป็นอย่างยิ่ง!***

3. อวน

ในปลาเลสไตร์ ชาวประมงนิยมจับปลาด้วยการเหวี่ยงแหและลากอวน การลากอวนคือสิ่งที่อุปมาเรื่องนี้กล่าวถึง

บทเรียนที่ได้จากอุปมาเรื่องนี้คือ

1. *อาณาจักรสวรรคตต้อนรับทุกคน* เหมือนอวนซึ่งกวาดทุกสิ่งเข้ามาโดยไม่มีการแยกแยะ ทั้งปลาดีมีราคา ปลาไร้ค่า หรือแม้แต่ขยะทะเลก็ไม่วายถูกรวมเข้ามาในอวน

พระศาสนจักรซึ่งเป็นดั่งอวนจึงต้องเปิดประตูต้อนรับทุกคน ไม่ว่าดีหรือเลว มีคุณค่าหรือไร้ราคาเพียงใดก็ตาม

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่เราต้องต้อนรับทุกคนคือ เราไม่มีหน้าที่แยกแยะว่าใครดี ใครเลว เพราะพระเยซูเจ้าตรัสไว้ว่า “อย่าตัดสินเขา และท่านจะไม่ถูกพระเจ้าตัดสิน” (มธ 7:1)

2. มีการตัดสินแน่ แม้อวนจะกวาดทุกสิ่งโดยไม่เลือก แต่เมื่ออวนเต็มชาวประมงจะลากขึ้นฝั่ง นั่งลงเลือกปลาดีใส่ตะกร้า ส่วนปลาเลวก็โยนทิ้งไป (มธ 13:48)

แปลว่าการตัดสินแยกแยะคนคือออกจากคนเลวจะเกิดขึ้นแน่นอน โดย “ทูตสวรรค์” จะเป็นผู้แยกแยะเมื่อถึงคราวสิ้นโลก (มธ 13:49)

หน้าที่ของเราจึงได้แก่การรวบรวมทุกคนเข้ามาในพระศาสนจักร ส่วนการตัดสินเป็นหน้าที่ของพระเจ้า

4. สมบัติใหม่และเก่า

เมื่อบรรดาศิษย์เข้าใจคำสอนเรื่องอาณาจักรสวรรค์แล้ว พระเยซูเจ้าทรงสรุปว่า “ดังนั้น บรรดาจารย์ทุกคนที่มาเป็นศิษย์แห่งอาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนกับเจ้าบ้านที่นำทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน” (มธ 13:52)

ราวกับพระองค์ทรงประสงค์จะสื่อถึงบรรดาจารย์ที่หันมาเป็นศิษย์ของพระองค์ว่า “พวกท่านมีพื้นฐานที่ดีจากการทุ่มเทชีวิตศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศก เมื่อได้ฟังคำสอนของเรา ท่านไม่เพียงรู้อะไรที่เคยรู้อีก แต่ยังรู้อะไรที่ไม่เคยรู้อีกด้วย อีกทั้งสิ่งที่ท่านเคยรู้อีกก่อนแล้วก็ยังได้รับการส่องสว่างจากสิ่งที่เราบอกท่านด้วย”

นั่นคือ เมื่อเราหันมาเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เราละทิ้งความรู้ ความสามารถ หรือพรสวรรค์ที่ติดตัวมา แต่ทรงประสงค์ให้เราใช้สิ่งเหล่านี้ภายใต้เป้าหมายใหม่ แรงจูงใจใหม่ และความหมายใหม่ดุษฎีเดียวกับพระองค์

หากเราเป็นนักวิชาการก็ขอให้ใช้ความรู้เพื่อนำผู้อื่นมาสู่ความจริง หากเป็นนักธุรกิจก็ขอให้ทำธุรกิจเยี่ยงคริสตชนที่ดีพึงกระทำ

เมื่อได้กระทำดังนี้ ของเก่าที่มีอยู่ก็ยังคงเป็นสมบัติที่ทรงคุณค่าควรแก่การนำออกมาจากคลังโดยไม่ต้องอายสมบัติใหม่แต่อย่างใด

อย่าลืมว่า **พระเยซูเจ้ามิได้เสด็จมาเพื่อทำให้ชีวิตของเราว่างเปล่า แต่เพื่อทำให้ชีวิตของเราเต็มเปี่ยมและสมบูรณ์ !**